

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ
APARE ODATA PE SAPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY.

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Mircea Possa. — Efectul războiului mondial asupra naționalității societăților comerciale.

Jurisprudență Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție s. III.* — Faliment. — Apel. — Efect divolutiv. — Achitarea creditorilor.

(Frații Itiesohn cu Soc. «Cașnica»).

Tribunalul Gorj, s. I. — Paternitate și filiațiune. — Copil născut după celebrarea căsătoriei, dar conceput înainte. — Denegarea paternității.

(D. Văcărescu cu Nicolae Costescu).

Curtea de Apel din București s. III. — Sechestru asigurator. — Materie comercială. — Aplicarea regulilor din proc. civ. (Nicolae I. Orleanu cu G. Alexiu).

Care a fost efectul războiului mondial asupra naționalității societăților comerciale?

Dintre toate criteriile ce doctrina a propus pentru determinarea naționalității societăților comerciale două își împărțeau favoarea legiuitorilor sau a jurisprudenței în dreptul pozitiv al statelor europene, mai înainte de războiul mondial. De altfel, amândouă erau expresiunea ideii că naționalitatea unei societăți este aceea a țării unde își are sediul.

După un sistem, foarte răspândit, se lua în considerare sediul *administrativ* al societății. (Franța, Germania, Elveția, etc. ¹⁾).

După un alt sistem, care a predominat odinioară în jurisprudența franceză, și care are și astăzi urme în dreptul pozitiv, sediul unei societăți se socotea locul unde își are obiectul de căpetenie al întreprinderii sale. Astfel, în Italia, sunt considerate ca naționale acele societăți comerciale care își au tot odată sediul administrativ și principalul centru de exploatare în regatul Italiei.

În România legiuitorul codului de comerț se pare că a vrut să menție, spre deosebire de criteriile mai sus arătate, modul tradițional de determinare a naționalității române a societăților după locul constituirii lor. Jurisprudența însă, a adăugat această condițiune proprie dreptului nostru, pe lângă celelalte două din codul italian, cerând astfel societăților comerciale trei condițiuni pentru a fi consi-

derate ca române: 1) să aibă sediul administrativ în România; 2) precum și principalul lor centru de exploatare și 3) să fie constituite în țară ²⁾).

În timpul războiului mondial măsurile ce s'au luat pretutindeni împotriva averilor supușilor inamici și a societăților ce cuprindeau interese de ale acestora, s'au întins și asupra unor societăți care, după vechile criterii ale statelor respective erau evonsiderate drept naționale. De aci s'a născut întrebarea dacă legiuirea născută din necesitățile războiului nu a schimbat vechile criterii consacrate, pentru determinarea naționalității societăților comerciale.

La această întrebare s'a dat uneori un răspuns afirmativ ³⁾. El nu este însă acela care a prevalat în jurisprudență și vom încerca să arătăm, motivul în rândurile ce urmează.

În primul rând va fi nevoie să precizăm înțelesul expresiunii de naționalitate a persoanelor juridice. Căci noțiunea naționalității aplicată unei colectivități de persoane nu are acelaș cuprins ca și atunci când este aplicată indivizilor. Naționalitatea, astfel cum este cunoscută în codul civil, nu este creată decât pentru indivizi. Ea este o noțiune politică servind de corolar ideii de stat pentru a determina persoanele ce-l compun. În cea mai mare parte a cazurilor își are sursa într'un raport de familie.

De sigur că nu acest înțeles îl are termenul de naționalitate aplicat persoanelor juridice.

Orice legiuire cuprinde o serie de dispozițiuni ce cărmuesc în mod obligator, fie modul de constituire a societăților, fie modul lor de funcționare, fie raporturile dintre asociați și societate sau dintre aceștia și terți ⁴⁾. De aceea, în dreptul internațional

2) Casația Română, 29 Aprilie 1889, publicată în *Dreptul* 1889, p. 297 și Cas. rom. 10 Feb. 1906, în *Buletinul*, 1906, p. 388.

3) Cf. Interesantul studiu a D-lui Cobeu publicat în «*Revista societăților*», No. 17 și 18 din 1924. și recentul studiu al d-lui Maurice Leven.: «*Dela nationalité des sociétés et du régime des sociétés étrangères en France*». Pris, A. Rousseau 1926 p. 116 și urm.

4) Astfel ar fi, de ex: stabilirea părții de capital ce trebuie vărsată pentru ca o societate anonimă să poată începe a funcționa; constatarea realității, aportului în natură a asociaților; stabilirea obligațiunilor subscrisorilor în urma cedării titlurilor lor; responsabilitatea administrațiilor și a asociaților față de terți, de ex. pentru neefectuarea, în momentul

1) Cf. A. Pillet. *Des personnes morales en Droit international privé*, p. 114 și urm.

privat, se pune adeseori întrebarea: care va fi statul a cărei lege va cărmui în mod obligator nașterea și viața unei societăți. Pentru a putea soluționa această chestiune este nevoie deci de a stabili între o persoană morală și un anumit stat o legătură juridică, care nu este altceva decât ceea ce numim naționalitatea acelei persoane morale. În domeniul persoanelor juridice naționalitatea nu este, prin urmare, decât o noțiune juridică în determinarea căreia nu intră nici o considerațiune de natură politică sau economică. Am văzut într'adevăr la începutul acestui articol că ceea ce era în deosebi ținut în seamă de către dreptul pozitiv pentru determinarea naționalității societăților era sediul lor și uneori, precum se întâmplă în dreptul nostru, locul constituirii societăților. Or, nici unul, nici altul dintre aceste două elemente nu erau privite din punct de vedere politic sau economic. Trebuie să mai observăm totodată că naționalitatea persoanelor fizice are, spre deosebire de societăți, și un caracter politic, căci ea este cea care determină membrii care compun un stat. În virtutea acestui caracter ea implică și o protecțiune pentru acei ce o reclamă. Pentru persoanele morale, naționalitatea nu are de ce să îmbrace un caracter politic și de aceea nici nu are un caracter protector pentru dânsule. Dispozițiunile legale, ce trebuiesc să cărmuiască, în mod obligator, o persoană morală nu sunt edictate, în genere, pentru protejirea ei, ci pentru a garanta creditul public sau a asigura pe terțele persoane în raporturile cu societatea, în statul unde s'a constituit sau unde funcționează întreprinderea.

Marele război, având totodată un caracter militar, politic și economic, a pus în evidență lipsa de paralelism ce există între noțiunea de naționalitatea unei societăți comerciale și realitatea politică și economică ce o exprimă. S'a văzut cu acest prilej că cel mai uzitate criterii pentru determinarea naționalității societăților nu ofereau o apărare deplină a intereselor economice ale unui stat împotriva dușmanului. În deosebi în Franța ele duceau la rezultatul de a îmbrăca cu naționalitatea franceză unele întreprinderi ale capitaliștilor germani. Mijloacele pe care le întrebunțau aceștia din urmă pentru a cuceri piețele statelor vecine, ascunzându-și totuși caracterul străin, erau variate. Cel mai simplu consista în constituirea unei societăți având sediul în țara în care vroia să se introducă, de ex.: în Franța. După jurisprudența franceză asemenea societate era considerată ca franceză deși cei mai mari acționari, dacă nu toți, erau Germani.

Un alt mijloc care ascundea mai deplin situațiunea reală era următorul. Capitalul german participa cu ceva mai puțin de jumătate la constituirea unei societăți cu sediul în Franța, dar fiindcă acționarii Germani formau un grup foarte numeros, omogen și compact care se interesa de aproape de mersul societății, contând pe neglijența unei părți din acționarii francezi, răsleți și fără cohesiune între dânsii, isbuteau să dispue întotdeauna de conducerea societății, desemnând organele de direcțiune. Experiența lucrurilor arată că o societate nu

este condusă în totdeauna de majoritatea asociaților ei de către cei mai vigilenți.

O asemenea societate franceză, din punct de vedere juridic, putea, la rândul ei, să intre în alcătuirea altei societăți, tot cu sediul în Franța, la a cărui capital să contribuie în aceeași proporție, în care contribuiseră capitaliștii germani la constituirea celei dintâi. Cu acest sistem capitaliștii străini ajungeau să controleze și a doua întreprindere franceză fără să apară de loc în această din urmă. Astfel, întreprinderile controlate de străini puteau forma un lanț oricât de lung⁵⁾.

Iată de ce legiuitorii statelor beligerante, când au luat primele măsuri de natură economică împotriva dușmanului, nu au ținut seama, bine înțeles, de criteriul juridic după care se împărțeau societățile comerciale, în naționale și străine, ci, vrând să paralizaze orice activitate economică a inamicului, chiar când se desfășura sub forma unei asociațiuni naționale, a împărțit societățile fie după considerațiuni de natură economică, fie după elementul politic reprezentat în societate.

De astă dată, ceea ce interesa pe legiuitor nu era determinarea legiuierei ce va cărmui o asociațiune ci de a ști, cari societăți promovează interese economice de ale dușmanilor și care, după impresiunea curentă a timpului, au prin urmare un caracter inamic.

Considerațiunile ce au fost luate în seamă atunci când s'a făcut această nouă împărțire, au variat de la stat la stat. În Franța, de pildă, s'a avut în vedere în deosebi naționalitatea asociaților și proveniența capitalului, pe când în Anglia măsurile de război se întindeau asupra tuturor societăților ce erau controlate de persoane aparținând unui stat inamic. În Italia, s'a avut în vedere direcțiunea întreprinderii, iar în Germania a fost luată în considerare atât direcțiunea societății, cât și naționalitatea persoanelor sub controlul cărora se găsea, în mod efectiv asociațiunea. Legea română de la 21 Decembrie 1916 știm că a ținut seamă, atât de proveniența capitalului cât și de direcțiunea întreprinderii, precum și de locul constituirii societății, și de sediul său, iar în unele cazuri a ținut seamă chiar și de locul unde își desvoltă principala lor activitate⁶⁾.

Dar, prin determinarea caracterului inamic al unei întreprinderi, legiuitorii din timpul războiului nu au avut nici decum scopul de a atinge problema juridică a naționalității persoanelor morale. Avem aci două preocupări deosebite și independente una de alta ce au dat naștere la două soluțiuni răspun-

5) Cf. M. Cuq: *La nationalité des sociétés* pentru detalii în această privință.

6) Această lege supunea măsurilor de război:

1. Societățile constituite într'unul din statele beligerante;
2. Pe acele având sediul într'unul dintre aceste state.
3. Băncile ce intră într'una din categoriile de mai sus, dar care aveau principalul lor obiect în România;
4. Societățile care, deși constituite în România au totuși un caracter străin.
5. Și pe acele al căror capital este în total sau în parte străin.

Caracterul străin al societăți consistă după această lege, în a avea sau a fi avut printre fondatori, sau printre directori, un supus inamic; astfel se manifestă tendința legiuitorului nostru de a ține seamă chiar de persoanele sub al căror control se află o societate.

constituirea societății, a măsurilor de publicitate ce ute de legea statului căruia aparține, sau în ce privește limitele pe care le pune legea națională puterilor organelor de administrație; etc... (cf. Pillet. *Op. supra cit* p. 241 și următoarele).

zând unor scopuri deosebite și cari de acea au cămpuri de aplicare diferite. Or, atâta timp cât nu se va stabili o legătură de dependență între legea ce trebuie să guverneze activitatea unei societăți și rolul economic al acesteia sau statutul politic al elementelor care o compun, nu se va putea zice că legislația de război a avut vreo influență asupra naționalității persoanelor morale. Este însă atât de greu de a stabili, după cum vom vedea mai pe urmă, țara a cărei interese economice le servește o societate pe lângă faptul că, în comerț, o întreprindere poate servi interesele mai multor state în același timp. Sau, care este rațiunea care ar face ca acționarii să transmită naționalitatea lor societății, deși aceasta din urmă este o persoană distinctă de membrii care o compun.

Deocamdată, nu vedem acea necesitate imperioasă care ar impune ca o societate să fie cărmuită, de ex., de legea germană, pentru singurul motiv că printre organele sale de direcțiune se găsesse ori s'au găsit cândva și unii supuși Germani, sau fiindcă o parte din acționari sunt Germani, deși fiecare din aceste două elemente este suficient ca să o caracterizeze drept inamică, după legea noastră.

Din potrivă, ușurința cu care s'ar da, în felul acesta loc la aplicarea unor legi străine pe teritoriul nostru din motive care, ca acele indicate mai sus, pot fi lesne schimbătoare, și pe care cu greu le-ar putea cunoaște terții ce vin în contact cu societatea, ar mări considerabil nesiguranța transacțiilor ceace nu ar fi în folosul intereselor românești.

De altfel, din punctul de vedere al intereselor economice ale statului este indiferent criteriul ales pentru determinarea naționalității societăților comerciale, fiindcă statul poate lua tot așa de bine măsuri împotriva societăților naționale ca și împotriva acelor străine, atunci când interesele sale sunt primejduite. Aceasta va fi cu atât mai ușor cu cât știm că naționalitatea unei persoane morale nu implică pentru dânsa o protecțiune din partea statului căruia îi este atribuită.

Jurisprudența, în care se oglindește întotdeauna realitățile vieții sociale, vine să confirme spusele noastre. Atât în România, cât și în alte țări, după cât cunoaștem, ea nu a ținut seamă de legiunile din timpul războiului, atunci când a avut a se pronunța asupra naționalității unei societăți. Astfel, în Franța, Curtea de Apel din Paris și Curtea de Casație, prin două decizii din anul 1919 hotărâse, la scurtă vreme după încetarea ostilităților războiului mondial, că naționalitatea unei societăți o indică locul unde a fost constituită⁷⁾.

Deși amândouă aceste decizii par că părăsesc tradiționalul criteriu al sediului social, totuși este de reținut faptul că ele nu se inspiră din legiuirea de război.

Deosebirea între naționalitatea unei societăți și caracterul său inamic este aparentă și în Germania. În această țară sunt considerate ca societăți străine acele ce au sediul în străinătate, fie chiar într-o țară inamică dar pe de altă parte societățile din

Germania controlate sau diriguite de supuși inamici sunt considerate ca având un caracter dușman⁸⁾. De asemeni, în România, Inalta noastră Curte se referă într-o recentă decizie a sa la locul de constituire și la sediul societății pentru determinarea naționalității ei⁹⁾. De asemeni Trib. Buzău se referă la primul dintre aceste două elemente îndepărtând, după exemplul Curței de Casație, orice influență a legiuirii de război asupra naționalității societăților¹⁰⁾.

În doctrină, învățămintele războiului au determinat un curent în favoarea revizuirii vechilor criterii care s'au arătat neputincioase de a apăra domeniul economic al statelor beligerante și de a le înlocui cu noi criterii datorită cărora noțiunea naționalității să corespundă mai exact modului de a se comporta din punct de vedere politic sau economic al persoanei morale. Astfel, profesorul Thaller cerea încă mai înaintea războiului mondial, ca naționalitatea societăților să fie determinată după supușenia asociațiilor. Lucrul acesta ar fi însă plin de greutate pentru societățile pe acțiuni căci ele nu ar putea funcționa decât dacă s'ar impune forma nominativă tuturor acțiunilor. Thaller arată că acest lucru nu este cu neputință fiindcă există în Anglia.

Cel mai mare inconvenient al sistemului propus de prof. Thaller este însă că nu poate fi generalizat¹¹⁾.

Războiul a arătat ce neajunsuri pot prezenta societățile ce sunt sub controlul supușilor inamici. De aci s'a născut ideea de a determina naționalitatea societăților după acea a persoanelor ce exercită un control asupra lor. Acest control poate rezulta fie după *proveniența capitalului*, fie după *persoanele administratorilor și directorilor*.

În legătură cu această idee, s'au produs în Parlamentul francez diferite propuneri tinzând a exclude fie pe acționarii inamici din întreprinderile franceze (propunerea deputatului Grot) fie de a interzice supușilor străini dreptul de a fi administratori sau directori (propunerile d-lor Debierre și Dutrey).

Naționalitatea unei persoane morale nu poate atârna însă de elemente atât de schimbătoare precum sunt acționarii, fără a nu se periclită serios mersul ei, dar apoi nu va fi ușor de știut cine conduce în realitate o societate dacă ne gândim la înființata complexitate a „oamenilor de paie“.

După o altă părere, interesul economic ce servește o societate ar trebui să indice naționalitatea sa.

Nu este însă ușor de precizat ce interese economice servește o întreprindere, nici nu este exclus ca aceeași societate să servească deopotrivă interesele a mai multor state. Ce interese servește, de exemplu o societate engleză de exploatat petrolul din România, acel a capitalului englez sau acel al țării a cărei bogății le pune în valoare?

8) Cf. Cuq. supra cit. p. 127 și urm.

9) Cas. rom. III, 14 Martie 1922 în Jurisprudența română 1922 p. 13.

10) Trib. Buzău II, 18 Dec. 1925, în Pandentele săptămânale 1926 p. 212.

11) Dificultăți e acestei chestiuni sunt bine rezumate în recenta lucrarea d-lui Maurice S.ven: *Dela nationalité des sociétés et du regime des sociétés étrangères en France*.

Paris, A. Rousseau 1926, p. 59 urm.

7) Curtea Paris, 17 Dec. 1919 în *Journal Clunet* 1920, p. 227. Cas. fr. 15 Iulie 1919, în *Journal Clunet* 1920, p. 591. — În sensul părerii ce expunem putem cita lucrările recente ale d-lor Gain: *La nationalité des soc. avant et depuis la guerre* 1914-1918, p. 148 și 174; și Cuq; op. supra cit. p. 133.

Din cauza greutăților ce ar întâmpina în practică noile sisteme, nu au izbutit nici unul să înlocuiască vechile criterii consacrate de legislațiunile sau jurisprudența statelor europene.

Cu toate acestea învățămintele războiului mondial nu au fost fără folos. Ele au inspirat o serie de măsuri de protecțiune ce au de scop de a împiedica o societate ce nu are legături destul de trainice cu statul în care voește a funcționa de a exploata bogățiile acestui din urmă stat.

Astfel, în Franța, o lege din 13 Martie 1917, cere ca anumite societăți de credit să nu poată funcționa pe teritoriul Republicii decât dacă sunt constituite potrivit legii franceze, care cere, între alte condițiuni, ca subscriitorii și directorii să fie francezi.

De asemeni, societățile de concesiuni miniere trebuiesc constituite tot potrivit legii franceze care cere societăților anonime: ca cațiunile să fie nominative iar prezidentul consiliului de administrație, precum și 2/3 din membrii consiliului să fie Francezi. În societățile în nume colectiv, toți membrii trebuiesc să fie Francezi.

În Anglia, o lege din 22 Dec. 1916, institue un control asupra cererii de înregistrare a unei societăți, căci, după sistemul englez, naționalitatea engleză se capătă prin înregistrarea societății în Anglia. Or, după noua lege de care vorbim se poate refuza înscrierea acelor întreprinderi care au un caracter străin, iar acest caracter se determină după numărul asociaților sau al directorilor străini¹²⁾.

În Italia, prin trei decrete lege din 24 Noembrie 1919, 22 Aprilie 1920 și 24 Sept. 1920, se suprimă titlurile la purtător. Complectând această măsură, Camera de Comerț a fost obligată a nota, în registre speciale, naționalitatea administratorilor societăților anonime ce funcționează pe teritoriul Regatului, precum este datoare a nota și naționalitatea asociaților în societățile de persoane.

Statul italian a crezut îndestulător pentru apărarea intereselor sale economice să prescrie aceste măsuri de publicitate pentru a pune pe fiecare în cunoștință, asupra caracterului întreprinderilor cu care voește a contracta¹³⁾.

Chiar statele ce nu au luat parte la conflagrațiunea europeană și nu au suferit decât indirect consecințele ei, au găsit totuși util de a legifera unele măsuri de protecțiune împotriva societăților străine.

Astfel, în Elveția, atunci când o societate cere a fi înscrisă ca întreprindere elvețiană urmează a se verifica în prealabil, dacă merită acest titlu. Pentru a-l obține, va trebui ca majoritatea membrilor din consiliile de administrație și de direcție să fie Elvețieni domiciliați în țară¹⁴⁾.

Iar, în Suedia, o lege din 30 Mai 1916, nu permite de a participa în societăți miniere ce au de scop de a exploata bogățiile țării, decât: 1) cetățenilor suedezi sau 2) societăților de persoane ce nu cuprind nici un străin, ori 3) societăților anonime a căror acțiuni sunt nominative și a căror detentori sunt suedezi.

Este demn de reținut că numai societăți tot astfel compuse pot dobândi imobile în Suedia¹⁵⁾.

România nu putea rămâne neatinsă de curentul care a determinat în întreaga Europă protecțiunea economiei naționale. Sunt cunoscute, din acest punct de vedere, legile ce au tradus în fapt această preocupare a legiuitorului fără a fi nevoie de a intra în amănunțita lor cercetare. De altfel nici spațiul nici cadrul unui articol nu ne permite a da o desvoltare mai mare chestiunilor ce le-am atins în cuprinsul său. Vom reaminti numai legea minelor din 4 Iulie 1920, legea marinei comerciale din 20 Decembrie 1922, și legea comercializării întreprinderilor Statului din 7 Iunie 1924. Din toate aceste legi se desprind o serie de măsuri comune cu puține variațiuni dela o lege la alta și pe care le putem reduce la următoarele: nu se pot constitui soc. miniere, de navigație, sau cari vor a comercializa întreprinderile statului decât dacă: a) toate acțiunile sunt nominative; b) majoritatea capitalului (60%) deținut de acționari români; c) președintele de administrație să fie Român; d) precum și 2/3 dintre membrii consiliului de administrație, ai comitetului de direcție și dintre cenzori. Legea marinei comerciale mai cuprinde o condițiune nouă și importantă. Ea cere ca și sediul societății să fie în România. Iar pentru ca acest sediu să nu fie fictiv, impune ca adunările generale să fie ținute în țară.

A zice însă că aceste dispozițiuni au avut drept țintă de a înlocui vechia normă de stabilire a naționalității persoanelor morale este a nu ține seamă nici de împrejurările în care s'au produs, nici o scopul lor.

În adevăr, legiferarea recentă tinde a rezerva într-o oarecare măsură, elementului românesc exploatarea bogățiilor țării noastre, iar nu de a face vreo clasificare a societăților în naționale și străine. A zice că numai întreprinderile ce corespund cerințelor acestor legi sunt române ori care ar fi obiectul lor, și că toate celelalte sunt străine ar fi a săvârși o întreită geșeală. S'ar depăși, mai întâi, cu mult intențiunile legiuitorului. S'ar interpreta greșit câteva legi speciale dându-li-se un caracter general. Și în fine s'ar introduce în cuprinsul noțiunii de naționalitate a persoanelor morale o idee de protecțiune din partea statului a cărei legiuire le va cărmui, idee ce am văzut că-i este străină.

De altfel este destul a considera numai faptul că condițiunile pe care legile românești, ce le-am amintit mai sus le cer asociaților sau organelor de administrațiune, prezintă mici variațiuni între ele, pentru a ne convinge că aceste legi nu au avut de scop să fixeze naționalitatea societăților căci nu se poate admite ca această noțiune să varieze după scopul ce și propune o întreprindere.

După cum în cursul războiului mondial, determinarea caracterului inamic al unei întreprinderi nu a avut de scop de a schimba vechile norme după care se atribuia o naționalitate persoanelor morale, tot astfel și pentru aceleași motive aceste din urmă nu au fost înlăturate nici prin legislațiunea postbelică. Coexistența vechilor criterii de determinarea naționalității societăților cu noile măsuri legis-

12) Cf. Cuq., sup. cit. p. 146 urm.

13) Cuq sup. cit. p. 148 urm.

14) Maurice Leven: «De la nationalité des sociétés et du régime des soc. étrangères en France. Paris, A. Rousseau 1926

p. 59 și urm.

15) Cuq, p. 144 urm.

lative se datorește obiectului diferit ce urmăresc. Pe când cele dintâi tind a ne arăta cărei legislațiuni vor fi supuse constituirea unei societăți și raporturile obligatorii dintre asociați ori dintre aceștia și terți, celelalte vor să păstreze domeniul economic al statului, în parte, activității și capitalului național. Unele rezolvă o problemă a dreptului internațional privat, pe când cele din urmă fac parte din domeniul economiei politice și nu privesc dreptul internațional decât numai întrucât fixează o limită străinilor de a se bucura de anumite drepturi în România.

Dacă, încheind această lungă expunere, vom repeta întrebarea ce am pus-o în titlul ei: care a fost efectul războiului mondial asupra naționalității societăților comerciale, vom putea spune că afară de cazuri speciale, precum sunt ale Angliei și Elveției, el nu a schimbat, în genere, nici datele nici vechile soluțiuni ale acestei probleme.

Conflagrațiunea mondială a dat însă prilejul de a se afirma principiul protecționist în domeniul economiei naționale a statelor și a contribuit, în cea mai mare măsură, la realizarea lui.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 18 Februarie 1927

Președinția D-Jui Ar. Alexandrescu consilier

Frații Ițesohn cu Soc. «Cașnica»

FALIMENT. — APEL. — EFECT DEVOLUTIV. — ACHITAREA CREDITORILOR. — NEPREZINTAREA NIMĂNUIA CARI SĂ CEARĂ VRE-O PLATĂ ÎN FAȚA INSTANȚEI DE APEL. — ART 695,701 ȘI 711 C. COM. ȘI 327 PROJ. CIVILĂ.

Sentința declarativă de faliment fiind atributivă de drepturi, întrucât ea constată o stare actuală și nu preexistentă, este evident că starea de încetare de plăți trebuie să existe și în momentul judecării apelului, astfel că dacă înaintea instanței de apel, falitul achitând pe creditori, nu se mai prezintă nimeni să ceară vre-o plată, starea de faliment urmează să fie ridicată.

No. 181. — Admis recursul făcut de Frații Ițesohn în contra deciziei cu No. 55 926 a Curții de Apel din Galați S. I în proces cu Soc. Pașnica.

S'au ascultat D-nii avocați D. Ioanovici pentru recureți și A. Fulga pentru intimată.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Societatea în nume colectiv „Frații Ițesohn“, contra deciziunii Curții de Apel Galați Secția I-a, Nr. 55, din 9 Octombrie 1926.

Având în veder că din deciziunea atacată cu recurs rezultă că, Curtea de Apel a respins apelul recurenților contra sentinței Tribunalului Covurlui Nr. 106 din 3 Aprilie 1925, prin care aceștia fuseseră declarați în stare de faliment, împărțind părerea că sentința de faliment este declarativă și

nu atributivă de drepturi, și prin urmare faliții chiar dacă ar fi desinteresat pe creditori înaintea judecării apelului, acest fapt potrivit art. 327 proc. ci. fiind cu desăvârșire un fapt nou, și nu un mijloc de apărare, nu poate fi adus pentru prima dată în apel, așa că Curtea de fond, fără a cerceta dacă creditorii într'adevăr au fost sau nu achitați prin polițele prezentate în apel, a respins apelul recurenților, confirmând sentința Tribunalului.

Recurenții, prin recursul de față, critică această soluțiune și invoacă că Curtea de Apel numai prin exces de putere, prin violarea și greșita interpretare a art. 701, 695, 904 cod. com. și a art. 327 proc. civ. a respins apelul, întrucât au fost declarați faliți fără a se justifica vreun interes, comițând o omisiune esențială și nemotivare, prin aceia că Curtea n'a examinat actele depuse pentru justificare fondului apelurilor lor.

Având în vedere că în legea comercială neexistând nici o derogare cu privire la judecarea în apel în materia falimentului, efectul devolutiv al apelului, care e drept comun, se aplică și la judecările în apel contra sentințelor declarative de faliment, din care principiu rezultă că instanța de apel trebuie să examineze noile acte și noile mijloace prezentate de părți și să se pronunțe asupra lor.

Că, astfel fiind și întrucât recurenții în apel probează cu o serie de cambii, că creditorii au fost desinteresați, este evident că nu se mai putea confirma sentința declarativă de faliment, neexistând creanțe, așa că argumentarea Curții de Apel, că recurenții fiind în stare de faliment nu puteau face plăți, și că numai legea arată și regulează calea pe care creditorii pot ajunge la o înțelegere, este lipsită de temei juridic.

Considerând că, dacă Curtea de Apel prin această argumentare se referă la concordat, e știut că numai faliții pot încheia concordatul judiciar și în speță era tocmai chestiunea de a se ști, dacă acela care plătise tuturor creditorilor, posterior sentinței declarative de faliment și înaintea judecării apelului se mai putea menține ori nu în stare de faliment; iar dacă suszisl argument al Curții se raportă la reabilitare de asemenea este nefondat, deoarece recurgerea la reabilitare este condiționată de împrejurarea, ca debitorul să nu mai aibă nici o cale de retractare sau reformare a sentinței declarative de faliment, pe când în speță recurenții aveau calea apelului.

Având în vedere că întrucât sentința declarativă de faliment este atributivă de drepturi, de vreme ce ea constată o stare actuală și nu preexistentă, e evident că starea de încetare de plăți, trebuie să existe și în momentul judecării apelului, și astfel dacă înaintea judecării apelului se desinteresează de către falit creditorii, nu mai există nici un interes, urmând ca starea de faliment să fie ridicată.

Considerând însă, chiar dacă ar exista vreun creditor nedesinteresat în momentul ridicării falimentului, acesta își păstrează toate drepturile sale cu privire la plata creanței, și în caz de neîndestulare poate să ceară declararea în faliment a debitorului său, și prin urmare argumentarea Curții în această privință că a fi înlăturată.

Având în vedere că, potrivit art. 695 cod. com., comerciantul, care a încetat plățile pentru datorile

sale comerciale, este în stare de faliment. Prin acest text de lege, indiferent de solvabilitatea comerciantului, se cere ca element esențial pentru dețiararea în faliment, încetarea plăților, care conform spiritului textului citat nu se poate concepe fără datorii, așa că în speță recurenții, prin achitarea creditorilor care ar fi constituit massa credală, a făcut să nu se mai poată realiza scopul procedurii de faliment.

Că, astfel fiind, Curtea de Apel respingând apelul recurenților, comite un exces de putere omisiune esențială și nemotivare, violând și art. 695, 711 cod. com. și art. 327 proc. civ., făcând totodată și o greșită interpretare a art. 701 cod. com., așa că motivele de recurs fiind întemeiate, recursul urmează a fi admis.

Pentru aceste motive, așează

TRIBUNALUL GORJ S. III-a

Audiența dela 12 Februarie 1927
Președinția D-lui B. Crivetz, președinte

D. Văcărescu cu Nicolae Costescu

PATERNITATE ȘI FILIAȚIUNE. — COPIL NĂSCUT ÎN TIMPUL CĂSĂTORIEI DAR CONCEPT ÎNAINTE. — LEGITIMITATEA LUI. — ART. 288, 290 ȘI 304 C. CIV.

PATERNITATE ȘI FILIAȚIUNE. — ACT DE NAȘTERE. — PUTEREA LUI PROBANTĂ. — MENȚIUNE STRĂINĂ EVENIMENTULUI NAȘTEREI FĂCUTĂ ÎN ACT. — ART. 41 ȘI URMĂTORII 292 ȘI 295 COD. CIVIL.

PATERNITATE ȘI FILIAȚIUNE. — CUI APARTINE ACȚIUNEA ÎN DEZAVUARE. — ART. 286 ȘI URM. CODUL CIVIL.

1. Dispozițiunile art. 304 privitoare la legitimarea copiilor natuarli prin căsătorie subsequentă nu se referă și la copiii concepuți înainte de căsătorie și născuți în timpul căsătoriei, de oarece acestia potrivit art. 288 cod. civil sunt legitimi câtă vreme această legitimitate nu a fost dărâmată de soț prin o acțiune de recunoaștere în termenul prevăzut de lege.

2. Actul de naștere, constatând numai nașterea copilului, el nu poate proba de cât legătura de filiație între mama și copil, iar nu și proba căsătoriei sau a filiației paterne care este prezumată de lege.

Prin urmare mențiunea făcută într'un act de naștere că tatăl copilului este recunoscut nu are nici o valoare atâta timp cât este dovedit că soțul este căsătorit cu mama copilului și cât timp prezumția „*pater is est...*” nu este distrusă prin acțiunea în dezavuare.

3. Atât timp cât tatăl trăește numai el are acțiunea pentru tăgăda paternității, indiferent dacă chestiunea este dedusă într'un proces prin care se tinde la legitimarea copilului sau dacă paternitatea este contestată într'un proces de succesiunea la averea rămasă pe urma aceluși copil.

No. 40. — Admisă acțiunea intentată cu petițiunea înregistrată la No. 2253/923 de către D. Văcărescu în proces cu Nicolae Costescu.

Tribunalul,

Asupra acțiunii civile intentată de D. Văcărescu din Tg. Jiu prin petițiunea înreg. sub No. 2253 din 10 Februarie 1923 în contra lui Nicolae Costescu din comuna Bolboși, jud. Gorji pentru a fi obligat să-i lase în exclusivă proprietate mai multe bucăți de terenuri în com. Bolboși.

Având în vedere că reclamantul pretinde că aceste terenuri i se cuvin în calitate de moștenitor al defunctei sale fiice Zenobia care și ea le-a moștenit dela mama sa soția reclamantului — anume Aneta Văcărescu, iar aceasta din urmă le avea ca zestre dela tatăl său N. C. Costescu, pârâțul din proces.

Având în vedere că, pârâțul N. Costescu recunoaște că pământul din acțiune l'a dat dotă fiicei sale Aneta la căsătoria ei cu reclamantul, că ea murind această avere a trecut în succesiunea fiicei ei Zenobia și că murind și ea averea a luat-o el în calitate de bunic al acesteia din urmă, de oarece Zenobia nu este fiica reclamantului căci s'a născut numai după 2 luni dela celebrarea căsătoriei cu mama ei. Că, în realitate ea ar fi concepută cu un țigan cu care fiica-sa Aneta a trăit înainte de a se căsători cu reclamantul. Că, de aceia la nașterea Zenobiei, reclamantul nu figurează în actul de naștere ca părintele ei ci este menționată în act ca fiică naturală a soției lui.

Având în vedere susținerile ambelor părți.

Având în vedere că, din actele dela dosar să constat următoarele: Reclamantul D. Văcărescu se căsătorește la 15 Februarie 1922 cu Aneta fiica pârâțului N. Costescu, care primește ca dotă averea din acțiune. La două luni după celebrarea căsătoriei, adică la 12 Aprilie 1922, se naște Zenobia. În actul de naștere este trecută după cum a declarat-o mama sa cu numele: Zenobia Aneta D. Văcărescu *fiică naturală* a Anetei D. Văcărescu, iar martori asistenți la facerea acestui act figurează reclamantul și pârâțul. La o lună după nașterea Zenobiei adică la 12 Mai 1922 moare mama ei Aneta — soția reclamantului, — iar la 11 Septembrie același an moare și Zenobia.

Având în vedere că reclamantul susține că el este tatăl legitim al copilei acum decedată, Zenobia, care a fost născută după celebrarea căsătoriei cu mama sa Aneta.

Considerând că, baza oricărei societăți și isvorul familiei fiind căsătoria, legiuitorul pentru ca să răspundă scopului ei pune principiul că numai căsătoria produce copii legitimi atâta timp cât ei sunt opera ambilor soți. Că, dacă copilul ea operă a soției poate fi dovedit ușor prin probe palpabile ca sarcina și nașterea, nu tot astfel să poate dovedi copilul ca operă a bărbatului, unde misterul concepției scapă oricărei investigațiuni și unde nici un fapt exterior nu poate să arate autorul concepției. De aceia nici legea nu poate cere o probă directă și pozitivă în această privință.

Considerând însă că, în căsătorie, femeia datorând soțului fidelitate, bazată fie pe afecțiune fie pe datoria conjugală, rezultă în mod firesc că copilul conceput și născut în căsătorie trebuie să fie opera ambilor soți. Că din această regulă generală care este credința femeii către soț, s'a născut prezumția legală de paternitate anume că: „*Pater is est quod iustae nuptiae demonstrant*”. Că, prin ur-

mare ceiace face proba filiațiunii paterne este prezumțiunea că copilul conceput și născut în timpul căsătoriei este opera soțului mamei. Că, onoarea căsătoriei și interesul legitimității copiilor cer ca prezumțiunea „Pater is est...” să nu poată fi combătută prin nici o probă contrarie decât numai printr'o acțiune în dezavuare în anumite condițiuni și termene care aparține numai soțului, căci numai el singur poate ști dacă prezumțiunea legitimității este în opozițiune cu realitatea lucrurilor.

Considerând însă că, este posibil și chiar probabil că și copilul conceput înainte de căsătorie dar născut după celebrarea căsătoriei, să fi avut ca tată pe soțul mamei sale mai ales când acesta nu-l dezavuează. Că, pentru aceste considerațiuni și ca un omagiu adus căsătoriei, legiuitorul pune și pe acest copil sub prezumțiunea legală a paternității bărbatului după cum arată art. 288 c. civ. Că, prin urmare, un asemenea copil deși conceput înainte de căsătorie, însă fiindcă naște în timpul căsătoriei este considerat că naște legitim, căci legiuitorul nu a voit să lase suspens situațiunea acestui copil în infinit ca să poată să vie oricine și să-l declare nelegitim, socotind că nașterea acestui copil după căsătorie acoperă tot ceia ce s'ar fi petrecut înainte de căsătorie, afară numai dacă bărbatul și numai el singur, ar declara că nu-i convine această situație. De aceea art. 288 c. civ. exprimându-se în termeni generali și absoluți nu prevede decât o singură acțiune contra copilului conceput înainte și născut după celebrarea căsătoriei anume: acțiunea în dezavuare; Ori, prin această acțiune nu se poate combate decât prezumțiunea care face din soț tatăl copilului. Cu alte cuvinte legiuitorul nu admite să se poată contesta legitimitatea copilului bazându-se pe viciul excepțiunii.

Art. 304 c. civ. să referă la legitimarea copiilor naturali prin căsătorie subsequentă. Nu să referă la copii concepuți înainte de căsătorie și născuți în timpul căsătoriei căci de aceștia tratează art. 288 c. civ. Nu să poate legitima un copil mai înainte de nașterea sa. Cuvântul de „sau concepuți” adăugat după cuvântul „Copii născuți” din art. 304 este o inadvertență a legiuitorului român. Că, prin urmare din cele arătate mai sus rămâne stabilit că copilul născut după celebrarea căsătoriei este legitim și dacă soțul nu intentează o acțiune în nerecunoaștere în timpul determinat de lege acest copil rămâne legitim pentru totdeauna.

Având în vedere că, să tăgăduiește paternitatea reclamantului și pentru motivul că în actul de naștere să arată că copila Zenobia este fiică naturală a soției sale.

Considerând că, actele stărei civile sunt create de lege pentru a dovedi prin ele nașterile, căsătoriile și încetările din viață. Că, ele neputând fi invocate decât numai în îndeplinirea scopului lor, nu pot să servească decât a proba evenimentul care a ocazionat facerea lor. Că, de aci rezultă că orice enunțare străină acestui eveniment nu poate fi n'ei odată invocată.

Având în vedere că, actul de naștere constatând — prin oficiul stărei civile — numai nașterea copilului, el nu poate proba decât legătura de filiație între mamă și copil. Că, prin urmare, el nu poate dovedi nici proba căsătoriei și nici proba filiațiunii paterne care este prezumată de lege.

Având în vedere că, actul de naștere neavând de scop a proba filiațiunea paternă rezultă că omisiunile sau arătările făcute în el în contra acestei filiațiuni nu-i pot fi opozabile. Că, prin urmare, mențiunea făcută într'un act de naștere că tatăl copilului este necunoscut nu are nici o valoare atâta timp cât este dovedit că soțul este căsătorit cu mama copilului și cât timp prezumțiunea „Pater is est...” nu este distrusă prin acțiunea în dezavuare. A susține contrarul însămnă a se admite că și tatăl și mama pot prin simpla declarație făcută în actul de naștere să distrugă starea civilă a copilului lor. Așa fiind, rezultă că mențiunea făcută în actul de naștere al copilei Zenobia că este născută din tată necunoscut nu poate proba că ea nu e copila reclamantului atâta timp cât prezumțiunea: „pater is est...” nu a fost distrusă printr'o acțiune în dezavuare.

Având în vedere că s'ar putea obiecta că, prin faptul că reclamantul nu a declarat nașterea copilului ei, din contra, a semnat ca martor la declarația făcută de soția sa că fiica sa este naturală, prin aceasta chiar reclamantul a înțeles să dezavueze legitimitatea aceluia copil și că prin urmare acțiunea în dezavuare fiind irevocabilă, nu ar mai putea astăzi să revie asupra ei.

Având în vedere că, este adevărat că în cazul când copilul s'a născut după celebrarea căsătoriei oncf. cu art. 288 c. civ. prezumțiunea legală a paternității este mai slabă de oarece o simplă denegare a soțului e deajuns ca s'o darne. Că, însă, nu-i mai puțin adevărat că această denegare trebuie să fie făcută tot printr'o acțiune în dezavuare. Că, acțiunea în dezavuare având de scop de a distruge prezumțiunea paternității ridicată în contra soțului femeii, ea nu poate să rezulte decât dintr'o judecată. Că, prin urmare, dezavuarea copilului făcută pe calea unui act extrajudiciar este inoperantă, ea neputând distruge legitimitatea sa. Așa că în speță, Zenobia, fiind născută din soția reclamantului după celebrarea căsătoriei, în baza prezumții „pater is est...” care nu a fost denegată de reclamant, rămâne fiica legitimă a acestuia și deci și reclamantul față de ea rămâne tatăl ei fie că copila trăiește, fie că este încetată din viață.

Având în vedere că s'ar mai putea obiecta că, din moment ce copila nu mai este în viață și că prin urmare fiind vorba de succesiunea iar nu de legitimitatea ei, prezumțiunea „pater is est...” nu are a se mai aplica, ea fiind stabilită numai pentru a rezolva o chestie de legitimitate.

Având în vedere că, deși este adevărat că în speță este vorba de o petițiune de ereditate însă nu-i mai puțin drept că reclamantul pretinde această succesiune invocând titlul său de părinte al copilului. Că, prin urmare, discutându-se paternitatea soțului care este prezumată de lege, denegarea acestei paternități cât timp el trăiește rămâne un drept moral care aparține exclusiv acestuia și nimeni ori cât de mare interes bănesc ar avea, nu are dreptul să tulbure această tăcere care ascunde de multe ori o durere, și în contra voiei lui să dea naștere la desbateri scandaloase în familia ce el a creat, desbateri dezonorante și dureroase pentru dragostea și memoria soției lui. Că, la lumina acestor considerațiuni, greșit tribunalul a admis părâtului într'una din ședințele anterioare proba cu martori ca să încerce să dovedească în contra prezumției legale de

paternitate a reclamantului, că copila acestuia nu-i opera sa ci este opera unui țigan cu care fiica sa a trăit mai înainte de a se căsători cu reclamantul.

Având în vedere că, din cele arătate se constată în adevăr că reclamantul D. Văcărescu este tatăl decedatei Zenobia Aneta D. Văcărescu; că, averea din acțiune deținută de pârât este proprietatea acesteia; că, această avere se cuvine reclamantului ca părinte moștenitor și prin urmare acțiunea intentată fiind întemeiată are a fi în totul admisă cu cheltueli de judecată care apreciate se fixează la suma de una mie cinci sute lei.

Pentru aceste motive, admite acțiunea.

Semnat: *B. Crivetz.*

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI Secția III-a

Audiența dela 8 Decembrie 1926

Președinția D-lui I. Coandă, consilier

Nicolae I. Deleanu cu C. Gh. Alexiu.

SECHESTRU ASIGURĂTOR. — DACĂ IN MATERIE COMERCIALĂ SE APLICĂ DISPOZIȚIUNILE ART. 907 ȘI 908 C. COM. SAU DISPOZIȚIILE ART. 613 PR. CIVILĂ, ART. 740 PR. CIV.

Cu toate că legiuitorul din 1900 când prin art. 740 pr. civilă a abrogat toate legile și regulamentele contrarii a exceptat dispozițiunile procedurale cuprinse în codul de comerț, totuși dispozițiunile art. 907 și 908 cod. comercial privitoare la înființarea sechestrului asigurător și a propriirii, nefiind niște reguli pur procedurale, întru cât prevăd dispoziții relative la drepturile creditorilor pentru asigurarea creanțelor, urmează a fi considerate ca abrogate în virtutea art. 740 pr. civilă, astfel că și în materie comercială tot dispozițiunile art. 613 pr. civilă au a'și primi aplicațiunea.

No. 336. — Admis în parte apelul făcut de către Nicolae I. Deleanu în contra jurnalului cu No. 6435/926 a Trib. Ialomița S. I. în proces cu C. Gr. Alexiu.

Curtea,

Asupra apelului făcut de către Nicolae I. Deleanu, comerciant din orașul Slobozia, jud. Ialomița, prin petițiunea înreg. la No. 2823 din 10 Noiembrie 1926, în contra jurnalului No. 6435 din 22 Octombrie 1926, al tribunalului Ialomița secția I, prin care s'a admis înființarea unui sechestrului asigurător cu punere de sigilii asupra averii sale până la concurența sumei de 212.000 lei.

Având în veder că, din actele dela dosar și conținutul jurnalului de înființare de sechestrul se constată că intimatul C. Gr. Alexiu odată cu intentarea acțiunii sale îndreptată contra apelantului debitor Nicolae I. Deleanu, pentru pretenții bănești în sumă de 212.000 lei, a cerut în baza chitanțelor și scrisorilor apelantului să se înființeze și un sechestrul cu punere de sigilii, pe orice avere mobilă din locuința și prăvălia apelantului, până la concurența sumei de lei 212.000.

Considerând că, tribunalul față de dispozițiunile art. 613 proc. civilă, scrisorile și chitanțele anexate la acțiunea intimatului C. Gr. Alexiu, a admis în totul sechestrul asigurător cerut și a ordonat și punerea de sigilii.

Considerând că, apelantul Nicolae I. Deleanu a susținut că sechestrul este ilegal înființat, fiindcă Tribunalul nu-l putea admite, decât cu cautiunea prevăzută de art. 907 și 908 cod. comercial, deoarece suma pretinsă prin acțiune derivă din afaceri comerciale se bazează numai pe acte nerecunoscute de apelant, iar nu pe un efect cambial protestat de neplată ca sechestrul să se fi putut ordona fără nici o cautiune; că, în speță, nu se poate aplica disp. art. 613 și următorii din procedura civilă, deoarece suma ce se pretinde că datorește intimatului I. G. Alexiu derivă din afaceri de comerț și urma ca în speță să se fi obligat intimatul la dare de cautiune.

Că, deci, sechestrul fiind ilegal constituit fără respectarea dispozițiunilor art. 907 și 908 cod. comercial, cere să se admită apelul și să se desființeze acel sechestrul cu cheltueli de judecată.

Având în vedere că intimatul C. Gr. Alexiu a susținut că afară de suma de 90.000 lei ce se cere de dânsul drept comision și care poate avea și caracter civil, celelalte sume pretinse prin acțiune rezultând din nexploatarea unei moșii și deci datoria este pur civilă așa că bine Tribunalul a făcut aplicarea art. 613 proc. civilă, când a admis sechestrul.

Că, dar, întreaga discuțiune constă în chestiunea de a se ști dacă principiile prevăzute de art. 907 și 908 cod. comercial, sunt sau nu anulate de dispozițiunile art. 740 proc. civ. și prin urmare dacă în speță de față urma ca tribunalul să se raporteze la textele referitoare la sechestrul și popririi din codul comercial sau la textul art. 613 și următoarele din procedura civilă.

Considerând că, legiuitorul din anul 1900 prin art. 740 proc. civilă desființează toate legile și regulamentele contrarii, afară de dispozițiunile de procedură cuprinse în codul comercial.

Considerând că, dispozițiunile art. 907 și 908 cod. comercial nu pot fi considerate ca niște reguli pur procedurale, întrucât dispozițiunile cuprinse într'însele prevăd ce anume drepturi au creditorii pentru a'și asigura creanța lor, arătând întinderea acestor drepturi care nu este altceva decât accesorul dreptului de creanță.

Că, așa fiind, întrucât nu poate fi discuțiune de dispozițiuni de procedură ele au fost desființate prin dispozițiunile art. 740 proc. civilă și deci bine tribunalul a făcut aplicațiunea art. 613 proc. civilă.

Considerând însă că, din examinarea actelor scrise alăturate la acțiunea intimatului C. G. Alexiu și anume din chitanțele prezentate Tribunalului, acțiunea se întemeiază pe chitanțe care ar constitui acte scrise contra apelantului numai pentru suma de 122.900, așa că numai pentru această sumă urma să se admită sechestrul întrucât pentru suma de 90.000 lei pretinsă drept comision intimatul n'a prezentat nici o dovadă scrisă și nici astăzi nu s'a oferit să dea vreo cautiune.

Considerând că, de asemenea nu se poate stabili nici utilitatea aplicării sigiliilor ordonate de Tribunal și deci apelul este întemeiat în parte și urmează a fi admis ca atare.

Pentru aceste motive, redactate de d. consilier I. Stănescu-Buzău, Curtea admite în parte apelul.

Semnați: *I. Coandă, I. Stănescu-Buzău, Al. Costin.*